

Arrest

nr. 118 282 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Shkodër. Enkele maanden voor augustus 2010 was E.V., uw buurjongen, op een nacht naar de woning van uw neef, A.K., gegaan, met het plan hem te bestelen en/of vermoorden. A.K. vuurde op de inbreker, maar miste doel.

Hoewel E.V. niet in zijn opzet was geslaagd en A.K. hem die nacht ook niet had herkend, werd de motor van E.V. door de politie op de binnenplaats van A.K.s huis gevonden.

Daarop besloot A.K. een bloed- of erewraak tegen de familie V. in te stellen en liet hij hen via een tussenpersoon weten dat ze vanaf dan hun woning niet meer mochten verlaten.

Daarop nodigde I., de vader van A.K., E.V., de vader van E.V., uit om het gebeurde te bespreken. E.V. ontkende de beschuldigingen en zei dat de motor van E.V. voordien was gestolen.

Omdat A.K. E.V. niet had herkend in de nacht van de feiten en er verder geen bewijzen waren dat E.V. daadwerkelijk de dader was, besloot uw vader, E.J. (O.V. 6.863.841), de bloed- of erewraak die door A.K. tegen de familie V. was ingesteld, op te heffen. Tevens trok A.K. zijn aangifte bij de politie in.

Twee dagen later gingen A.K. en E.V. samen een koffie drinken om hun problemen bij te leggen.

Op 19 augustus 2010, rond half twee 's middags, bevond u zich in uw woning toen u schoten hoorde. Gezien in de buurt een trouwfeest aan de gang was, meende u dat de schoten die u hoorde afkomstig waren van vuurwerk. Uw schoonzus, die zich buiten bevond, kwam binnen en vertelde dat zij mensen hoorde schreeuwen en wenen. U zette de TV aan en vernam dat uw buurjongen, E.V., enkele minuten ervoor was vermoord.

's Avonds ging u met uw broer, B.K. (O.V. 6.863.846), en uw vader naar de getroffen familie om uw condoléances aan te bieden.

Rond 23.00 uur gingen u en uw broer B.K. sigaretten kopen. Onderweg werden jullie door de politie opgepakt. Uw broer werd na verhoor vrijgelaten, maar u werd door de politie geslagen en gearresteerd op verdenking van medeplichtigheid aan de moord op E.V., die door uw minderjarige neef, M., de zoon van I. (O.V. 6.903.957), werd gepleegd. De politie was van mening dat u M. onder druk had gezet om de moord te plegen omdat hij nog minderjarig was.

U stelde thuis te zijn geweest toen de moord werd gepleegd en voorts niet van de moord op de hoogte te zijn.

U ondertekende uw verklaringen, maar u werd vervolgens gedwongen een valse akte van inbeschuldigingstelling te ondertekenen, hetgeen u weigerde. U vermoedt dat u op die wijze door de politie werd behandeld omdat een oom van E.V. bij de geheime dienst heeft gewerkt.

U werd alsnog wegens medeplichtigheid in beschuldiging gesteld, in voorhechtenis genomen en naar de gevangenis overgebracht. Daar ontmoette u uw advocaat en werd u door de procureur ondervraagd. Drie dagen later was de eerste rechtszitting. U vroeg om uw voorarrest in huisarrest om te zetten omdat uw echtgenote zwanger was van een tweeling, doch dit werd u door de rechtbank geweigerd. Vervolgens werd u naar de gevangenis van Shenkollë overgebracht.

U bevond zich samen met uw oom, K.K. (O.V. 6.990.900), die eveneens in staat van beschuldiging was gesteld wegens het verbergen van het moordwapen, in een wagen.

In een tweede wagen zaten uw neven, A.K. en M.. A.K. was bij zijn ondervraging gemarteld en had onder dwang valse verklaringen over jullie betrokkenheid afgelegd.

Onderweg naar de gevangenis werden jullie door een wagen met vier inzittenden gevolgd. De politie voerde haar snelheid op en slaagde erin jullie achtervolgers af te schudden. Aangekomen in de gevangenis, werden uw oom en uw neef A.K. naar de afdeling voor volwassenen overgebracht, M. werd in de vleugel voor minderjarigen ondergebracht. Omdat u nadien van M.'s medegevangenen vernam dat hij getraumatiseerd was, vroeg u een onderhoud met M. aan.

Vervolgens kregen u, A.K., K.K. en M. samen een gemeenschappelijk bezoek van uw familie.

M. vertelde u dat hij de moord had gepleegd omdat hij reeds maanden door E.V. onder druk werd gezegd om bloedwraak te plegen omwille van de moord op jullie oom Q. in 1998. Tevens martelde E.V. M. zowel fysiek als psychologisch.

M. voegde toe dat hij op een dag met E.V. was gaan zwemmen en dat E.V. toen had getracht M. te vermoorden door hem gedurende langere tijd onder water te houden. E.V. was op een nacht ook de woning van M. binnengedrongen en had een wapen met geluidsdemper tegen zijn hoofd gezet. Toen M.'s vader hoestte, ontvluchtte E.V. de woning. De dag van de moord had E.V. aan M. gevraagd een wapen, dat M. voor E.V. in bewaring had, terug te geven. Omdat M. vreesde dat E.V. dat wapen terug wilde om hem te vermoorden, schoot hij E.V. ermee dood.

U vermoedt dat E.V. door R., de moordenaar van uw oom Q., werd aangezet tot zijn gedrag tegen M. omdat E.V. en R. voordien enige tijd samen in de gevangenis hadden gezeten.

Drie maanden na uw arrestatie werd u vrijgelaten.

U sloot zich vervolgens op in uw woning uit vrees slachtoffer van bloedwraak van de familie V. te worden. Samen met de andere bewoners van uw huis hield u afwisselend de wacht.

Sedert uw hechtenis hadden uw neef, A.K. en uw oom, E.J.K., meerdere pogingen ondernomen om via de verzoeningscommissie de opheffing van de bloedwraak met de familie V. te verkrijgen, tevergeefs. Meer nog, de V.'s bekogelden voortdurend jullie woning met stenen en lieten weten niet te rusten alvorens zij de moord op E.V. hadden gewroken.

Jullie namen contact op met de politie, die stelde niets te kunnen ondernemen zolang er niets gebeurde. Wel werd E.J. enkele keren bij de procureur opgeroepen omdat hij jullie door het instellen van de

bloedwraak er feitelijk toe dwong in jullie woning opgesloten te leven. E.q. werd evenwel niet in beschuldiging gesteld bij gebrek aan bewijs.

Telkens jullie door de familie V. werden geprovoceerd, belden jullie de politie. De politie kwam wel bij jullie langs, maar een daadwerkelijk gevolg hadden jullie oproepen niet.

Omdat u het niet langer aankon in uw woning opgesloten te leven en vreesde het slachtoffer van bloedwraak te worden, besloot u Albanië te verlaten.

U verliet Albanië op 15 augustus 2011 in het gezelschap van uw echtgenote, uw twee minderjarige kinderen, uw ouders en uw broer en zijn gezin en week via Italië en Duitsland naar België uit, waar u op 19 augustus 2011 aankwam en op 22 augustus asiel vroeg.

U bent in het bezit van volgende identiteitsdocumenten: uw internationaal paspoort, uitgereikt op 25 mei 2011; uw identiteitskaart, uitgereikt op 9 april 2009 en de geboorteaktes van uw zonen, O. en Om., beiden uitgereikt op 20 september 2010 te Shkodër.

In het kader van jullie asielmotieven werden door andere familieleden nog volgende stukken neergelegd: vijf familiecertificaten, die jullie onderlinge familieband moeten staven; attesten van de verzoeningscommissie "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania", d.d. 2011 en 2012, waarin wordt gesteld dat uw neef M. E.V. vermoordde en meerdere verzoeningspogingen steeds zonder resultaat zijn gebleven; een kopie van de eerste pagina van een persmededeling van de politie van Shkodër, d.d. 20 augustus 2010, waarin wordt gemeld dat u, uw neven A.K. en M. en uw oom K.K. werden gearresteerd wegens de moord op E.V., evenals een opsomming van de wapens die in beslag werden genomen; een attest van uw advocaat, I.B., d.d. 16 juli 2011, waarin de moord wordt verhaald en wordt gesteld dat pogingen van de politie en de verzoeningscommissie om verzoening te bekomen niets hebben opgeleverd; verscheidene krantenartikelen over het gebeurde en krantenartikelen over gevallen van bloedwraak in het algemeen; foto's van de woning van M. K., de winkel en de parking van uw familie en van de woning van de familie V.; vier foto's van de familie V. en enkele van uw familieleden; een DVD met een uitzending van Fiks Fare over bloedwraak, waarin uw vader Ej. de situatie uitlegt waarin uw familie is verzeild geraakt na de moord op E.V. en de armoede waarin jullie dienen te overleven; een DVD met stuk van een uitzending van de hoorzitting inzake de voorhechtenis van de aanvankelijke beschuldigten in deze zaak; een kopie van een uittreksel van het vonnis, d.d. 15 juni 2011 en het luidens jullie verklaringen originele vonnis, d.d. 2 juni 2011, waarin uw minderjarige neef M. tot 12,5 jaar gevangenisstraf wegens moord uit lage motieven en uw oom K.K. tot 3 jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld wegens het bezit van oorlogswapens en het verbergen van de waarheid, met tevens de vermelding op dit vonnis dat uw neef in beroep tot 8 jaar en vier maanden gevangenisstraf werd veroordeeld en uw oom tot 2 jaar gevangenisstraf.

B. Motivering

Vooreerst dient vastgesteld dat uw verklaringen blijkt dat u riskeert het slachtoffer van een bloedwraak te worden wegens de moord door uw neef, M., op E.V., aannemelijk zijn.

Immers, de door u verhaalde moord door uw neef op E.V. werd uitgebreid in de Albanese media gedocumenteerd.

Tevens legde uw familieleden verscheidene documenten neer die een bewijs voor deze moord vormen. Ook uw familie- en bloedband in mannelijke lijn met M. werden aan de hand van familiecertificaten door uw familieleden aangetoond.

Gezien de ernst van het gepleegde feit en gezien de rechtbank u aanvankelijk naar aanleiding van deze moord in beschuldiging stelde op verdenking van medeplichtigheid (gehoor CGVS pp. 8, 14-15), is het in de context van bloed- en erewraak zoals die in het noorden van Albanië nog frequent wordt toegepast, aannemelijk dat u riskeert het slachtoffer van bloedwraak te worden.

Hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Albanese autoriteiten bescherming willen en kunnen bieden aan personen die in een bloedwraak worden geviséerd, blijkt uit deze informatie eveneens dat deze bescherming in bepaalde gevallen ontoereikend kan zijn.

Gezien u op slechts luttele meters van de familie V., met wie u in bloedwraak bent, woont, is het aannemelijk dat in uw specifieke geval de bescherming geboden door de Albanese autoriteiten ontoereikend kan zijn.

De kanun gebiedt immers dat mannen die in een bloedwraak worden geviséerd, hun woning uit respect voor het slachtoffer niet verlaten. Wanneer ze dit toch doen, kunnen ze het slachtoffer van bloedwraak worden.

Gezien bovenstaande vaststellingen alsook gezien uw woning naast de woning van de familie V. is gelegen (zoals blijkt uit de foto's neergelegd door K.K.), is het niet uit te sluiten dat de politie bij een eventuele poging u bescherming te bieden ingeval van een aanval, door de familie V., in snelheid wordt gepakt.

Om bovenstaande redenen kan niet worden uitgesloten dat u aldus riskeert vervolgd te worden in de zin van de Vluchtelingenconventie wegens uw behoren tot een sociale groep.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijke vrees voor vervolging en/of een risico op ernstige schade dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder een van de bestaande uitsluitingsgronden.

De in artikel 1, F (b) van de in de Vluchtelingenconventie en de in art 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een uitsluiting van de Vluchtelingenstatus dient te worden overwogen voor 'een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten'.

Artikel 55/4 (c) van de wet van 15 december 1980 stelt dat 'een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd'.

De uitsluitingsclausules betreffen niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen en leidinggevendenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Medeplichtigheid (cfr. art. 25, § 3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders - en dat de persoon in kwestie hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd, wetende dat zijn of haar handelen of niet-handelen het plegen van het misdrijf zou bevorderen.

Vooreerst dient vastgesteld dat u en uw familieleden duidelijk hebben nagelaten volledige medewerking te verlenen aan het Commissariaat-generaal bij het achterhalen van de waarheid en aldus bij het onderzoek naar de gegrondheid van uw vrees voor vervolging.

Zo dient vastgesteld dat zowel u als uw familieleden aanvankelijk bij het indienen van jullie asielaanvragen hebben nagelaten het betreffende vonnis inzake deze moord neer te leggen, en dit ondanks het feit dat jullie wel diverse andere documenten en attesten (krantenartikelen, attesten verzoeningscommissie, foto's, verklaringen van de raadsman van uw zoon in Albanië, I.B....) in dit verband neerlegden.

Toen tijdens het eerste gehoor van uw oom, I.K., de vader van M., werd gevraagd dit vonnis neer te leggen, beweerde jullie raadvrouw dat dit onmogelijk was daar niemand dit vonnis had (gehoor CGVS I I.K. p. 16).

Toen uw oom erop gewezen werd dat hij via de raadsman van zijn zoon in Albanië het vonnis kon opvragen, stelde hij voor het vonnis te bezorgen (gehoor CGVS I I.K. pp. 14-16).

Aanvankelijk werd er echter slechts een afschrift van dit document door uw oom, K.K. (O.V. 6.990.900), neergelegd.

Opnieuw werd erop gewezen dat het originele document aan het Commissariaat-generaal diende voorgelegd te worden (gehoor CGVS K.K. p. 9). Daarenboven bleek na vertaling van dit afschrift van het vonnis dat hier twee pagina's (nl. 8 en 9) uit ontbraken (zie stuk 6 uittreksel vonnis; geprint document - stuk in het administratieve dossier).

Tijdens een later gehoor legde jullie raadvrouw uiteindelijk het volgens haar originele vonnis neer. Uit dit vonnis bleek dat de ontbrekende pagina's uit de eerder neergelegde kopie transcripties van een telefoontap bevatten.

Eén van de transcripties is van een telefoontap tussen u en M., de minderjarige dader, op de dag van de moord zelf - 19 augustus 2010.

Uit de weergave van dit gesprek blijkt onomstotelijk dat u, in tegenstelling tot wat uw vrijspraak zou (kunnen) doen vermoeden, wel degelijk dat u van het gebeurde op de hoogte was. Meer nog, uit deze telefoontap blijkt dat u onmiddellijk na het gebeurde reeds op de hoogte was, daar u op de hoogte bent van het feit dat bepaalde zaken werden verborgen.

Immers, het gesprek tussen u en M. K. verloopt als volgt (eigen vertaling uit het Frans):

U: "Zelfs wanneer men u slaat, met de prijs van de dood, beken niets."

M.: "Wanneer vindt de begrafenis plaats?" U: "Morgen, om 17.30 uur." M.: "Heeft hij iets gezegd?"

U: "Neen, hij is vertrokken, J.... we hebben hem gelaten."

M.: "Heeft hij ze verborgen?"

U: "Niemand weet iets, men heeft ze onder de grond gestopt."

M.: "Waar heb je ze onder de grond gestopt?"

U: "Ja, de koffer en al de rest hebben we laten verdwijnen."

M.: "Ik was om 2.15 uur in Laç."

U: "Hoe ben je gegaan, met de auto?"

M.: "Ik ben vertrokken met een taxi, 20.000 lekë...toen hij buitenkwam met de moto, ik zal de K. niet beschamen, van zodra hij wou vertrekken, je hebt iets te maken met de K. hé, ik heb hem gezet, pim, pim, pim, hij wilde ontkomen."

U: "Wanneer, vandaag?"

M.: "Natuurlijk vandaag."

U: "Heb je vandaag met hem gepraat?"

M.: "Die dag had hij me gezegd dat ik de K. beschaamde. Ik heb hem gezegd dat ik de K. niet zou beschamen, van zodra hij wilde vertrekken, heb ik ze gezet, boem, boem, boem, hij is gevallen met zijn moto, ik (?)...zijn zuster, acht kogels, allemaal in zijn lichaam."

U: "Beken niets?....".

Uit het door uw familie neergelegde vonnis blijkt bovendien dat A.K. aanvankelijk aan de politie verklaarde dat hij wist dat zijn broer de moord zou plegen, daar M. hem geld had gevraagd om nadien naar Laç te kunnen vluchten. Hij voegde toe dat zijn neef B. - u dus - mee de wacht had gehouden met M. om de bewegingen van het latere slachtoffer na te gaan om zo het geschikte moment voor de moord te vinden.

Pas tijdens een later gehoor, in aanwezigheid van zijn advocaat, wijzigde A.K. zijn verklaringen en stelde hij dat hij, noch u, op de hoogte waren van of betrokken bij de moord op E.V..

Overigens staat nog in het vonnis te lezen dat op basis van artikel 369 Wetboek van Strafvordering (zie artikel in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier) de verklaringen die u aflegde tijdens het vooronderzoek door de procureur dienden voorgelezen te worden, daar u zich ten tijde van de rechtszitting, overigens net als A.K., die eveneens aanvankelijk van medeplichtigheid werd beschuldigd, reeds in het buitenland bevond (zie vonnis in bijlage in administratieve dossier).

U repte hier evenwel met geen woord over tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. U beweerde op het Commissariaat-generaal dat de Albanese politie u heeft gemarteld tijdens uw verhoren en valse verklaringen heeft opgesteld.

A.K. zou naar aanleidingen van de folteringen die hij had ondergaan, valse verklaringen in uw nadeel hebben afgelegd (gehoor CGVS pp. 8, 14-15, 18-19).

U stelde dat u door de politie op dergelijke wijze werd behandeld omdat de V.'s hun invloed laten gelden hadden in het politiekantoor. Familie van hen zou immers een belangrijke functie binnen de politie hebben bekleed.

Deze verklaring is evenwel niet in het minst aannemelijk.

Vooreerst bent u niet in het bezit van enig attest dat kan aantonen dat u daadwerkelijk zou zijn gemarteld door de politie.

Daarenboven wordt in het vonnis met geen woord gerept over het feit dat u mishandeld zou zijn door de politie.

Meer nog, uw familie legde ter staving van haar asielaanvraag, een attest neer van de advocaat die instond voor uw verdediging, met name I.B.. Het is echter ook bijzonder opvallend dat zelfs uw eigen raadsman in dit attest met geen woord rept over het feit dat u zou zijn gemarteld en valse verklaringen in uw naam zouden zijn opgesteld.

Derhalve kan niet het minste geloof worden gehecht aan uw bewering door de politie te zijn gemarteld. Bovendien rijst uit hetgeen voorafgaat het sterke vermoeden dat M. op advies van zijn raadsman als minderjarige alle schuld op zich heeft genomen daar hij volgens de Albanese wetgeving wegens zijn jeugdige leeftijd een veel lichtere straf zou krijgen, gezien de straf voorzien voor een minderjarige dader slechts de helft van die van een volwassene bedraagt.

Uit de telefoontaps van een gesprek tussen I. en Ejo.K. blijkt voorts dat dient aangenomen te worden dat de moord op E.V. wel degelijk op voorhand was gepland.

Het gesprek tussen uw oom I. en Ejo.K. verloopt immers als volgt:

I.: "Eh, Be., Be., waarom dat Be.?" - waarbij I. met de roepnaam Be. naar uw neef A.K. verwijst (zie Facebookpagina van A.K. K. in de blauwe map).

Ejo.K. antwoordt daarop: " ...ik had aan Be. gezegd dat hij moest stoppen met die stomiteiten, maar de andere had hem bedreigd en hij zei me dat het beter was hem eerst te doden alvorens hij me [Be.] zou doden."

I.: "Sheeeet! Je weet niets, noch dat je man met iemand een dispuut heeft gehad."

Ejo.K.: "Nee, neen, ik weet het niet, ik heb hem gezegd dat hij me om 1.30 uur is komen halen."

I.: "Gisterenavond werd het beslist."

Ejo.K.: "Ja."

I.: "Hij is er de ganse vorige nacht gebleven."

Ejo.K.: "Ja".

I.: "... Ik zei tegen Andi dat hij de fout niet mocht begaan het aan zijn vrouw te vertellen want ze gaat ons in de problemen brengen, daar wacht zij net op."

Ejo.K.: "Ja".

I.: "Auuuuu".

Ejo.K.: "Zij weet niets van die zaak."

I.: "Ik heb het hem gezegd, alsjeblieft zoniet zijn we"

Ejo.K.: "Weet hij dat het Be. was?"

I:"Eeeeeee?"

Ejo.K.: "Weet A. dat Be. er ook naartoe is gegaan?"

I.: "Ja".

Hoewel nergens in deze conversatie letterlijk over de moord werd gesproken, blijkt duidelijk dat het gesprek wel degelijk hierover handelt, daar wordt verwezen naar het doden van iemand.

Gezien u ten overstaan van het Commissariaat-generaal er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u op generlei wijze bij deze moord was betrokken, dient aangenomen te worden dat u wel degelijk betrokken partij was.

In de marge van dit alles verklaarde uw vader, Ej.K., bevreemdend genoeg ten overstaan van journalisten van El Pais zelf dat vier leden van de familie K. werden veroordeeld, waaronder zijn zoon B. wegens medeplichtigheid (zie artikel El Pais, d.d. 21/10/2012, in bijlage in het administratieve dossier).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient aldus besloten te worden dat er ernstige aanwijzingen zijn om aan te nemen dat u wel degelijk betrokken was bij de moord op E.V..

Derhalve dient nagegaan te worden of u niet voor een uitsluitingsgrond in aanmerking komt.

Bij de individuele beoordeling of een uitsluitingsgrond al dan niet toepasselijk is, moet rekening gehouden worden met een aantal andere factoren, zoals de ernst van het gepleegde misdrijf, de leeftijd van de dader, het gedrag van de dader na het gepleegde misdrijf, de spijt die de dader betoont over het gepleegde misdrijf alsook met het zich onthouden van en/of het zich inlaten met nieuwe criminele activiteiten (Background Note on the Application of Exclusion Clauses, UNHCR, sept. 2003, § 72 en 73).

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat u weinig spijt over het gebeurde betoont.

Zoals hierboven vastgesteld, was u weinig bereidwillig uw volledige medewerking aan het onderzoek van het Commissariaat-generaal te verstrekken.

Zo heeft u nagelaten het werkelijke motief voor de moord kenbaar te maken en kan voorts geen geloof worden gehecht aan het motief dat u en uw familieleden aanhaalden voor de moord op E.V.. U beweerde immers dat M. herhaaldelijk werd gepest door E.V.. U verklaarde te vermoeden dat E.V. M. pestte omdat M. geen wraak had genomen wegens de moord op uw oom Q..

Uw advocaat voegde hieraan toe dat E.V. en Rragani, de moordenaar van uw oom Q., samen in de gevangenis hadden gezeten (gehoor CGVS p. 17).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan dit door u en uw familieleden aangehaalde motief voor de moord op E.V..

Immers, uw raadvrouw en uw oom K.K. beweerden dat E.V. en A.R. samen in de cel zaten en dat E.V. daar door A.R. werd aangepord om M. het leven zuur te maken.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt evenwel dat A.R. pas in september 2010 door de Britse autoriteiten aan Albanië werd uitgeleverd. Voordien had hij jaren onder een Kosovaarse identiteit in Groot-Brittannië had verbleven. E.V. werd echer op 19 augustus 2010 door M. vermoord.

Gezien A.R. pas op 10 september 2010 aan Albanië werd uitgeleverd, kan hij niet samen met E.V. in dezelfde gevangenis hebben verbleven.

Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan het door u beweerde motief voor de moord.

Opnieuw dient aldus vastgesteld te worden dat u de ware aard van het gepleegde feit voor de Belgische autoriteiten tracht te verbergen door het verstrekken van foutieve informatie.

Er dient in het licht van het geheel der gedane vaststelling dan ook vastgesteld te worden dat u bewust tracht significante feiten voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden.

Dergelijke houding stemt niet overeen met een daadwerkelijke spijt van het gebeurde. Uit het voorgaande blijkt immers dat u de ernst van het gepleegde misdrijf niet inziet en dat u geen spijt heeft betoond over uw daden.

Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, F (b) van de Conventie van Genève en komt u in toepassing van artikel 55/4 (c) van de Vreemdelingenwet evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.

De door u en uw familie neergelegde documenten en stavingstukken vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen of in een ander daglicht te plaatsen.

Uw identiteit en gezinssamenstelling staat immers niet ter discussie.

Deze andere documenten en stavingstukken tonen aan dat M. K. werd vermoord en leden van de familie K. voor deze moord verantwoordelijk hetzij betrokken zijn.

Het Commissariaat-generaal trekt, zoals hoger vermeld, niet in twijfel dat u hierdoor het risico loopt slachtoffer van een bloedwraak te worden.

Deze documenten en stavingstukken kunnen evenwel op geen enkele wijze uw onschuld bij de aangehaalde moord aantonen.

Inzake de asielaanvragen van uw ooms, K.K. (O.V. 6.990.900) en I. K. (O.V. 6.903.957), besloot ik eveneens tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Inzake de asielaanvragen van uw nicht, A.V. en haar echtgenoot Be. (O.V. 6.910.401), en uw nicht, M.F. en haar echtgenoot Me. (O.V. 6.975.126), besloot ik tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar zij niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk te worden gevisieerd in de bloedwraak tussen de familie K. en de familie V..

Met de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van uw overige familieleden kan geen rekening worden gehouden.

Vooreerst dient elke asielaanvraag op haar individuele merites te worden beoordeeld. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat deze familieleden op enigerlei wijze bij deze moord waren betrokken, in tegenstelling tot u.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie evenals van de subsidiaire beschermingsstatus, de Commissaris-generaal meent dat het in de huidige omstandigheden niet is aangewezen dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juli 2013 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsele".

Hij voert aan dat hij "werd in beschuldiging gesteld doch vrijgesproken in het kader van bovenvermeld strafrechtelijk proces" en dat de commissaris-generaal "niet meer (kan) terugkomen op de beoordeling van bovenvermelde zaak".

Aangaande het telefoongesprek met M.K., legt hij uit dat K.K. hem reeds had verteld van het gevonden wapen en dat iedereen reeds op de hoogte was van de moord op E.V.; "de vraag die zich op dat ogenblik stelde was of dat het moordwapen was en wie de moord gepleegd had!".

Hij stelt tijdens de confrontatie met M.K. te vernemen dat M.K. de moord gepleegd heeft, waaruit men volgens verzoeker niet kan besluiten dat hijzelf medeplichtig zou zijn aan deze moord. Hij vraagt zich tevens af: "Hoe zou hij bovendien de familie van het slachtoffer kunnen gaan condoleren indien hij medeplichtig zou zijn geweest???".

Wat het artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag betreft, voert verzoeker aan dat de intentie van de wetgever is geweest "om te vermijden dat asielzoekers aan de veroordeling in het land van oorsprong ontsnappen", alsook "het waarborgen van de integriteit van de asielprocedure"; hij wijst erop dat hij niet aan een veroordeling in zijn land van herkomst probeert te ontkomen "vermits hij buitenvervolgung werd gesteld en ook niet gezocht wordt door de Albanese Staat". Hij stelt dat "de betrokken belangen moeten hier dus zorgvuldig worden afgewogen".

Wat het attest van de martelingen door de politie betreft, vraagt verzoeker zich af: "Levert de politie hier in België misschien een attest af nadat haar agenten slagen en verwondingen toebrengen???". Volgens hem blijkt de marteling duidelijk uit de transcriptie waar verzoeker in het begin van het gesprek aan M.K. vraagt niets ter aanvaarden "zelfs als men U tot de dood slaat!".

Dat M.K. op advies van zijn raadsman alle schuld op zich heeft genomen, is volgens verzoeker "op niets gebaseerd"; hij stelt dat diens raadsman niet aanwezig was tijdens zijn eerste verhoor.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en benadrukt dat hij in Albanië geen bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Hij voert tevens een schending aan van artikel 8 EVRM en stelt dat zijn gezin wordt uiteen gerukt doordat *“de rest van zijn gezin, met andere woorden, zijn echtgenote en zijn kinderen”* wél als vluchteling werd erkend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen, dat hij riskeert het slachtoffer van een bloedwraak te worden in zijn land van herkomst wegens de moord door zijn neef M. op E.V., aannemelijk zijn.

De door verzoeker aangehaalde moord door zijn neef op E.V. werd uitgebreid in de Albanese media gedocumenteerd en verzoeker en zijn familie legden verscheidene documenten neer die een bewijs voor deze moord vormen.

Gezien de ernst van het gepleegde feit en gezien de rechtbank verzoeker aanvankelijk naar aanleiding van deze moord in beschuldiging stelde op verdenking van medeplichtigheid, is het in de context van bloed- en eerwraak zoals die in het noorden van Albanië nog frequent wordt toegepast, aannemelijk dat verzoeker riskeert het slachtoffer van bloedwraak te worden.

Hoewel uit informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden in zaken van bloedwraak en aldus bescherming bieden, blijkt uit deze informatie eveneens dat in bepaalde gevallen niet uit te sluiten valt dat deze bescherming ontoereikend is.

Gezien bovenstaande vaststellingen en gezien verzoeker aantoont dat zijn woning zich naast de woning van de familie V. is gesitueerd, acht de Raad het aannemelijk dat in dit specifieke geval de door de Albanese autoriteiten geboden bescherming ontoereikend kan zijn.

De kanun gebiedt immers dat mannen die in een bloedwraak worden gevisieerd, hun woning uit respect voor het slachtoffer niet verlaten. Wanneer zij dit toch doen, kunnen zij het slachtoffer van bloedwraak worden. Gezien verzoekers woning en die van zijn belagers aanpalend zijn, kan dan ook worden aangenomen dat de politie door de belagers in snelheid kan worden genomen.

De Raad acht het aangewezen na te gaan of verzoeker niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en aldus dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Het exceptionele karakter inzake de toepassing van artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag suggereert dat 'uitsluiting' normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de 'uitsluiting', hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, dat aanvangt als volgt: *"The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...]"* (eigen vertaling: *"De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...]"*).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag.

De in artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag en de in art 55/2 van de vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een uitsluiting van de vluchtelingenstatus dient te worden overwogen voor *"een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten"*. Artikel 55/4 (c) van de vreemdelingenwet stelt dat *"een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd"*.

De uitsluitingsclausules betreffen overigens niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen en leidinggevend, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art. 25, § 3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders- en dat de persoon in kwestie hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd, wetende dat zijn of haar handelen of niet-handelen het plegen van het misdrijf zou bevorderen.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling aldus individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.18).

Bij de individuele beoordeling of een uitsluitingsgrond al dan niet toepasselijk is, moet rekening gehouden worden met een aantal factoren, zoals de ernst van het gepleegde misdrijf, de leeftijd van de dader, het gedrag van de dader na het gepleegde misdrijf, de spijt die de dader betoont over het gepleegde misdrijf alsook met het zich onthouden van en/of het zich inlaten met nieuwe criminele activiteiten (Background Note on the Application of Exclusion Clauses, UNHCR, sept. 2003, § 72 en 73).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij *"werd in beschuldiging gesteld doch vrijgesproken in het kader van bovenvermeld strafrechtelijk proces"*, dat *"niet meer (kan worden teruggekomen) op de beoordeling van bovenvermelde zaak"*, dat de intentie van de wetgever is geweest *"om te vermijden dat asielzoekers aan de veroordeling in het land van oorsprong ontsnappen"*, alsook *"het waarborgen van de integriteit van de asielprocedure"* en dat hij niet aan een veroordeling in zijn land van herkomst probeert te ontkomen *"vermits hij niet vervolgd werd en ook niet gezocht wordt door de Albanese Staat"*, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoeker niet vervolgd werd door de Albanese autoriteiten, niet verhindert dat er diverse andere elementen in aanmerking worden genomen.

Bij het onderzoek naar de toepassing van de uitsluitingsclausules kan het bestaan van een strafrechtelijk onderzoek een belangrijke indicatie vormen, maar het is niet van doorslaggevende aard. Het is niet omdat verzoeker niet vervolgd noch veroordeeld werd in het kader van een strafrechtelijk onderzoek, dat dit een doorslaggevende indicatie vormt van diens onschuld.

De Raad is aldus geenszins gebonden door het neergelegde vonnis inzake de bloedwraak op E.V., noch door de daarin vervatte conclusies van de Albanese autoriteiten.

Dienaangaande stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker en zijn familieleden hebben nagelaten hun volledige medewerking te verlenen aan het Commissariaat-generaal bij het achterhalen van de waarheid en aldus bij het onderzoek naar de gegrondheid van hun vrees voor vervolging.

Zo hebben zowel verzoeker als zijn familieleden aanvankelijk bij het indienen van hun asielaanvragen nagelaten het betreffende vonnis inzake deze moord neer te leggen, ondanks het feit dat ze wel diverse andere documenten en attesten in dit verband neerlegden.

Toen tijdens het eerste verhoor aan verzoekers oom, I.K., gevraagd werd om dit vonnis neer te leggen, antwoordde diens raadvrouw dat dit onmogelijk was daar niemand dit vonnis had (zie het verhoorverslag van 26 april 2012, p. 16).

Gewezen op het feit dat I.K. via de raadsman van zijn zoon in Albanië het vonnis kon opvragen, stelde hij alsnog het vonnis te bezorgen (zie het verhoorverslag van 26 april 2012, p. 14-16).

Aanvankelijk werd een afschrift van dit document door verzoekers broer K.K. neergelegd en bleek na vertaling van dit afschrift dat hier twee pagina's uit ontbraken. Toen tijdens een later gehoor het, volgens verzoekers raadsman, originele vonnis werd neergelegd, bleek dat de ontbrekende pagina's uit de eerder neergelegde kopie transcripties van een telefoontap bevatten.

Eén van de transcripties is van een telefoontap tussen verzoeker en M., de minderjarige dader, op de dag van de moord zelf.

Uit dit gesprek blijkt onomstotelijk dat verzoeker wel degelijk van het gebeurde op de hoogte was en dat hij onmiddellijk na het gebeurde reeds op de hoogte was, daar hij op de hoogte was van het feit dat bepaalde zaken werden verborgen.

Het gesprek tussen verzoeker en M. K. verloopt als volgt:

Verzoeker: *"Zelfs wanneer men u slaat, met de prijs van de dood, beken niets."*

M.: *"Wanneer vindt de begrafenis plaats?"*

Verzoeker: *"Morgen, om 17.30 uur."*

M.: *"Heeft hij iets gezegd?"*

Verzoeker: *"Neen, hij is vertrokken, J.... we hebben hem gelaten."*

M.: *"Heeft hij ze verborgen?"*

Verzoeker: *"Niemand weet iets, men heeft ze onder de grond gestopt."*

M.: *"Waar heb je ze onder de grond gestopt?"*

Verzoeker: *"Ja, de koffer en al de rest hebben we laten verdwijnen."*

M.: *"Ik was om 2.15 uur in Laç."*

Verzoeker: *"Hoe ben je gegaan, met de auto?"*

M.: *"Ik ben vertrokken met een taxi, 20.000 lekë...toen hij buitenkwam met de moto, ik zal de K. niet beschamen, van zodra hij wou vertrekken, je hebt iets te maken met de K. hé, ik heb hem gezet, pim, pim, pim, hij wilde ontkomen."*

Verzoeker: *"Wanneer, vandaag?"*

M.: *"Natuurlijk vandaag."*

Verzoeker: *"Heb je vandaag met hem gepraat?"*

M.: *"Die dag had hij me gezegd dat ik de K. beschaamde. Ik heb hem gezegd dat ik de K. niet zou beschamen, van zodra hij wilde vertrekken, heb ik ze gezet, boem, boem, boem, hij is gevallen met zijn moto, ik (?)...zijn zuster, acht kogels, allemaal in zijn lichaam."*

Verzoeker: *"Beken niets?...."*

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat K.K. hem reeds had verteld van het gevonden wapen en dat iedereen reeds op de hoogte was van de moord op E.V.; *"de vraag die zich op dat ogenblik stelde was of dat het moordwapen was en wie de moord gepleegd had!"*. Hij stelt tijdens de confrontatie met M.K. te vernemen dat M.K. de moord gepleegd heeft, waaruit men volgens verzoeker niet kan besluiten dat hijzelf medeplichtig zou zijn aan deze moord.

De Raad wijst erop dat uit deze transcripties duidelijk kan worden afgeleid dat verzoeker op de hoogte was van diverse gegevens met betrekking tot de moord en de toedekking ervan.

De uitleg in zijn verzoekschrift betreft dan ook een post-factum verklaring betreft, die evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker getracht heeft elke verwijzing naar deze telefoontap (en bijgevolg de op zijn persoon van toepassing zijnde incriminerende vaststellingen) verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties door aanvankelijk het gehele vonnis en nadien de passages uit het vonnis die betrekking hebben op de bewuste telefoontaps achter te houden.

Waar verzoeker zich afvraagt *"Hoe zou hij bovendien de familie van het slachtoffer kunnen gaan condoleren indien hij medeplichtig zou zijn geweest???"*, antwoordt de Raad dat uit de informatie,

toegevoegd door de commissaris-generaal aan zijn verweernota, blijkt dat de Kanun van Lekë Dukagjini in Albanië letterlijk stelt dat een moordenaar moet deelnemen aan de begrafenis van zijn slachtoffer en zelf met diens familie dient meer te vieren tijdens de begrafenis en dat de feitelijke bloedwraak pas nadien wordt uitgesproken.

Uit het neergelegde vonnis blijkt verder dat verzoekers neef A.K. aanvankelijk aan de politie verklaarde dat hij wist dat zijn broer de moord zou plegen, daar M. hem geld had gevraagd om nadien naar Laç te kunnen vluchten; hij voegde toe dat zijn neef B., zijnde verzoeker, mee de wacht had gehouden met M. om de bewegingen van het latere slachtoffer na te gaan om zo het geschikte moment voor de moord te vinden. Pas tijdens een later verhoor, in aanwezigheid van zijn advocaat, wijzigde A.K. zijn verklaringen en stelde hij dat hij, noch verzoeker, op de hoogte waren van of betrokken bij de moord op E.V..

Waar verzoeker beweerde dat de Albanese politie hem heeft gemarteld tijdens zijn verhoren en valse verklaringen heeft opgesteld en dat A.K. naar aanleiding van de foltering valse verklaringen in verzoekers nadeel zou hebben afgelegd (gehoor CGVS pp. 8, 14-15, 18-19), stelt de Raad vast dat verzoekers familie een attest voorlegde van de advocaat die instond voor verzoekers verdediging, zijnde I.B., en dat deze raadsman in dit attest met geen woord rept over het feit dat verzoeker zou zijn gemarteld en valse verklaringen in zijn naam zouden zijn opgesteld.

Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij of A.K. door de politie werd gemarteld.

Een andere transcriptie is van een telefoontap tussen verzoekers oom, I.K., en diens schoondochter, Ejo. K., op de dag van de moord zelf.

Uit de weergave van dit gesprek blijkt onomstotelijk dat I.K. wel degelijk van het gebeurde op de hoogte was en dat de moord op voorhand werd gepland.

Het gesprek tussen I.K. en Ejo. K. verloopt als volgt:

I.K.: *"Eh, B., B., waarom dat B.?"* (met de roepnaam B. wordt naar verzoekers zoon A. verwezen; zie Facebookpagina van A. K.).

Ejo. K.: *"...ik had aan B. gezegd dat hij moest stoppen met die stomiteiten, maar de andere had hem bedreigd en hij zei me dat het beter was hem eerst te doden alvorens hij me [B.] zou doden."*

I.K.: *"Sheeeeet! Je weet niets, noch dat je man met iemand een dispuut heeft gehad."*

Ejo. K.: *"Nee, neen, ik weet het niet, ik heb hem gezegd dat hij me om 1.30 uur is komen halen."*

I.K.: *"Gisterenavond werd het beslist."*

Ejo. K.: *"Ja."*

I.K.: *"Hij is er de ganse vorige nacht gebleven."*

Ejo. K.: *"Ja"*.

I.K.: *"... Ik zei tegen A. dat hij de fout niet mocht begaan het aan zijn vrouw te vertellen want ze gaat ons in de problemen brengen, daar wacht zij net op."*

Ejo. K.: *"Ja"*.

I.K.: *"Auuuuu"*.

Ejo. K.: *"Zij weet niets van die zaak."*

I.K.: *"Ik heb het hem gezegd, alsjeblieft zoniet zijn we"*

Ejo. K.: *"Weet hij dat het B. was?"*

I.K.: *"Eeeeeee?"*.

Ejo. K.: *"Weet A. dat B. er ook naartoe is gegaan?"*

I.K.: *"Ja"*.

De transcriptie van dit telefoongesprek doet vermoeden dat de moord op voorhand werd gepland.

Uit deze vaststelling en uit het aanvankelijk achterhouden van significante pagina's uit het vonnis blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker en zijn familieleden bewust bepaalde elementen tracht te verbergen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn er ernstige aanwijzingen van het feit dat verzoeker bij de moord op E.V. betrokken was.

Uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat verzoeker weinig spijt over het gebeurde betoont. Zo werd reeds aangehaald dat verzoeker niet bereidwillig was zijn volledige medewerking aan het onderzoek van het Commissariaat-generaal te verstrekken.

Evenmin kan er enig geloof worden gehecht aan het motief dat hij en zijn familieleden voor de moord op E.V. aanhaalden.

Verzoeker beweerde immers dat M. herhaaldelijk werd gepest door E.V. omdat er geen wraak was genomen wegens de moord op zijn oom Q., dat E.V.s' houding ten overstaan van M. na een eerder verblijf in de gevangenis volkomen was veranderd (zie verhoorverslag, p. 17) doordat E.V. tijdens opsluiting met A.R., de moordenaar van zijn oom, in de gevangenis had gezeten; vermoedelijk zou A.R. E.V. tot dergelijk gedrag hebben aangezet (zie het verhoorverslag van I.K. van 26 juni 2012, p. 14) en omdat M. de onafgebroken pesterijen en verwijten van E.V. niet langer kon verdragen, zou hij hem hebben vermoord (zie het verhoorverslag van I.K. van 26 juni 2012, p. 6).

De Raad stelt echter vast dat uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat A.R. pas in september 2010 door de Britse autoriteiten aan Albanië werd uitgeleverd en dat hij voordien jaren onder een Kosovaarse identiteit in Groot-Brittannië had verbleven.

Gezien E.V. op 19 augustus 2010 door M. werd vermoord en A.R. pas op 10 september 2010 aan Albanië werd uitgeleverd, kan hij niet samen met E.V. in dezelfde gevangenis hebben verbleven.

Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker beweerde motief voor de moord waardoor opnieuw wordt vastgesteld dat verzoeker en zijn familie de ware aard van het gepleegde feit voor de Belgische autoriteiten tracht te verbergen door het verstrekken van foutieve informatie.

Om bovenvermelde redenen wordt verzoeker uitgesloten van bescherming in de zin van art. 1, F (b) van de Conventie van Genève

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

In toepassing van artikel 55/4 (c) van de vreemdelingenwet komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Besluit

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE